

Hloupost moudrosti Jób 8,3-7

1. čtení:

kázání: ... 8,3-7: Což Bůh křiví právo, Všemocný snad překrucuje spravedlnost?

4 Jestliže tví synové se proti němu prohřešili, vydal je v moc jejich nevěrnosti.

5 Budeš-li však za úsvitu hledat Boha a o milost prosit Všemocného,

6 budeš-li ryzí a přímý, jistě bude nad tebou bdít a obnoví tvůj příbytek pro tvou spravedlnost.

7 Pakli toho, cos měl prve, bylo málo, převelice vzroste, co budeš mít potom.

Bratři a sestry,

tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, Jak se do lesa volá, Kdo seje vítr, Znáte tahle pořekadla. Nějakým způsobem popisují zkušenost. Je to moudrost, která vznikla zkušeností. Dlouhým pozorováním toho, jak to v životě chodí. A podobně mi zní i ta biblická slova. Což Bůh křiví právo, Všemocný snad překrucuje spravedlnost? No jistě, že ne. Vždyť přece věříme, že veškerá spravedlnost má oporu a záštitu v tom, který je zcela spravedlivý. V Bohu. To on vymyslel spravedlnost a my se jí jen občas dotýkáme. Je-li jaká spravedlnost, je to Boží spravedlnost. Boží mlýny melou pomalu, ale V naší spravedlnosti, v naší touze po spravedlnosti, se smíme dovolávat toho, který spravedlnost stvořil a sám jedná podle ní.

Jestliže tví synové se proti němu prohřešili, vydal je v moc jejich nevěrnosti. Ano, spravedlnost je jedna a pak padni komu padni. Ani Tvoje rodina se z ní nevyváže. Nemůžeš chtít dělat vyjímky, jenom proto, že jde zrovna o tvoje děti. Co si kdo uvaří,

Budeš-li však za úsvitu hledat Boha a o milost prosit Všemocného, budeš-li ryzí a přímý, jistě bude nad tebou bdít. To je veliké povzbuzení pro všechny, kteří mají trápení, které si sami způsobili a hledají cestu ven. Ta cesta je v hledání Boha. Ta cesta je v hledání jeho milosti. On viny odpouští všem, kteří litují a za odpuštění prosí. Potom můžeš mít jistotu, že nad Tebou bude bdít sám všemocný, sám stvořitel nebe i země. Nebudeš se muset bát ničeho a nikoho zlého. Vždyť pokud je nějaký Bůh, a je všemocný a milosrdný, pak co nebo kdo je v porovnání s ním jakýkoli protivník. Jediné bezpečí je v jeho rukou pod jeho bdící tváří.

Tak, tady bych mohl skončit. Říci amen, zazpívat písničku, pomodlit se a šli bychom vesele na kafe a pak dom na řízek. Dobře, bylo to krátké ale to nemusí být na škodu. Alespoň si to člověk líp zapamatuje. Tak já to přečtu ještě jednou, to z té Bible. Vlastně to tam říká jeden velice moudrý a zbožný člověk. Možná jeden z nejmoudřejších ve své době. A říká to jako odpověď člověku, který se o Bohu vyjadřoval neuctivě. Tak já to přečtu i s těma neuctivýma slovy vůči Bohu. Jób 7, 12-8,7: ...

Už ten biblický text chápete lépe? A už chápete, jaká je to blbost? No huř než blbost, je to nesmysl a zhovadilost tahle biblická slova. Je to podobná zhovadilost, jako říkat člověku, který se trápí, ta všemožná pořekadla, jak se dolesa volá a ozývá až se ucho utrhe.

Asi jste už pochopili, že ta biblická slova jsou z knihy Jób. To první říká Jób, to druhé je odpověď jeho moudrého a zbožného přítele. A i když ta slova zní moudře a zbožně, a asi i jsou moudrá a zbožná, jsou to ve skutečnosti bláboly, nesmysly, hovadiny. Vždyť je říká Jóbovi. A my, kteří ten příběh můžeme číst od začátku, víme, že Jób je ten hodný, spravedlivý. Že všechno to trápení, které se mu stalo je vlastně nespravedlivé. Nic špatného neudělal. Jenom se zrovna připlétl do hádky mezi Bohem a Satanem. A tak zažil to největší utrpení, jaké je život schopen připravit. A smíme číst i konec knihy Jób, ve kterém sám Bůh dává Jóbovi za pravdu, že o něm, o Bohu, mluvil náležitě. A že za ta zbožná a moudrá slova by si ti zbožní a moudří přátelé zasloužili pár Božích facek. Jób sám se za ně musí přimlouvat, aby to od Pána Boha neschytali.

V knize Jób se totiž dotýkáme velikého tajemství, tajemství utrpení a bolesti. Tajemství, na které nestačí žádná lidská moudrost ani zbožnost. I to největší, nejmoudřejší a nejzbožnější, co člověk dokáže vymyslet a říci, je tady shledáno jako falešné. Je bolest a je utrpení, které nedokážou vysvětlit a osvětlit žádná slova. Ani slova Bible ne. To, co tady ten Bildad Šúchský říká, to je biblické. Na jiných místech Bible byste tato slova a tyhle myšlenky našli. Takže jsou pravdivé. Ale tváří v tvář lidské bolesti jsou to jenom kecy. O tom je kniha Jób, že

jsou chvíle, kdy nevíme a nemáme vědět. Nemáme vědět, co říci, co udělat. A máme být jako Jóbovi přátelé, když k němu přišli. Víte, co udělali? Sedli si k němu a sedm dní a sedm nocí u něj byli a nepromluvili. Ale byli s ním. To bylo dobré. Jenže pak to nevydrželi a museli začít mlít ty náboženské nesmysly. Jób pak říká, že ty jejich moudré a zbožné povídky jsou dokonce horší, než ta bolest a utrpení, které musí snášet.

Bratři a sestry, buďme blízko lidem, kteří trpí. Ale dejme si veliký pozor, abychom ve vlastní hlouposti a náboženské pýše neudělali ještě víc neštěstí. A jsme-li zrovna my těmi trpícími, Jób je dobrý příklad. Modli se a křič a řvi k Bohu. Bez servítek, bez zbožnosti a bez moudrosti. Ale pravdivě. A i když Bůh bude mlčet, tak jako dlouho mlčel vůči Jóbovi, jedno ti dojde. To, co došlo i Jóbovi. Že totiž v tom všem nejsi sám. Že sám Bůh všemohoucí a spravedlivý sedí vedle Tebe. Dokonce je v Tobě a nese Tvou bolest s Tebou. Právě v utrpení Boha nacházíme a přibližujeme se mu možná nejvíc.

Nikdy na tomto světě nepronikneme do tajemství těch nejhorších utpení a bolestí. Můžeme a máme je mírnit, můžeme je zkoušet spolu nést. Ale smíme mít naději. Ne naději, že to všechno dobře dopadne. Protože ono to dost často dobře nedopadne. Ale že i to nejtěžší s námi nese ten, který z nebeských trůnů a výšek sestoupil, aby lidské bolesti a utrpení sám nesl. K takovému Bohu smíme volat, o přítomnost takového Boha se smíme opírat.

Amen